

Hồi 315

Trạch mộc nhi tề

T rước khi trời tối, Yến Phi và Thôi Hoành đã tìm được nguồn nước để ngựa ăn cỏ uống nước, nghỉ ngơi một lúc.

Hai người đã gấp rút đi hai ngày đường, bỏ lại Thái Nguyên ở lại phía sau, nhằm hướng Hà Sáo thẳng tiến. Theo đề nghị của Thôi Hoành, hai người sáu ngựa mang theo hành trang gọn nhẹ, vừa đi vừa đổi ngựa nên chỉ mất hai ngày đã đi được hơn sáu trăm dặm đường.

Yến Phi và Thôi Hoành ngồi xuống bờ sông, ung dung ăn lương khô lót dạ.

Yến Phi thuận miệng hỏi: “Thôi huynh nắm rõ địa thế vùng này như lòng bàn tay, thật khiến người ta phải kinh ngạc”.

Thôi Hoành mỉm cười đáp: “Từ nhỏ tại hạ đã thích đi ra ngoài ngao du, từng đi khắp cả miền Bắc này rồi, cả Kiến Khang cũng từng ghé qua để xem Tấn thất sau khi Nam độ có chấn hưng lên được hay không”.

Yến Phi nói: “Kết quả thế nào?”.

Thôi Hoành lộ biểu tình chán nản chua chát, lắc đầu nói: “Kết quả? Ài! Tại hạ mang danh nghĩa Thôi gia đi cầu kiến hơn mười gia tộc hiển hách nhất Kiến Khang, chỉ có Tạ An là chịu tiếp kiến. An công quả không hổ là nhân vật phong lưu thiên cổ, đáng tiếc là một cây làm chẳng lên non, dưới sự áp chế của Tư Mã thị, ông ấy cũng khó thể làm nên chuyện gì. Mà sự thực cũng đã chứng minh Thôi mỗ không nhìn lầm, đại thắng Phì Thủy ngược lại đã mang đến cho Tạ gia tai họa. Tấn thất khí số đã tận, bại vong chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi”.

Yến Phi không khỏi nhớ đến Lưu Dụ, không biết gã đã đến Quảng Lăng chưa? Chàng biến cải chân khí trong nội thể gã từ Hậu thiên sang Tiên thiên như vậy không biết có thể giúp gã an toàn qua được kiếp nạn trước mắt hay không?

Nghĩ đoạn bèn nói: “Thôi huynh nắm rất rõ tình hình Nam phương gần đây”.

Thôi Hoành mỉm cười vui vẻ tiếp lời: “Thôi gia chúng ta giờ đã là đệ nhất vọng tộc ở phương Bắc, tử đệ đi khắp thiên hạ, thêm nữa chư tộc phương Bắc ít nhiều cũng có chút

quan hệ với chúng ta, mà tại hạ lại rất để ý đến thay đổi ở các nơi, vậy nên mới biết nhiều hơn người khác một chút mà thôi”.

Trầm ngâm giây lát rồi gã lại chậm rãi lên tiếp: “Tại hạ mời Yến huynh tới tề bảo, trong lúc chuyện phiếm chỉ nói một câu hy vọng Yến huynh dẫn tiến cho gặp Đại chủ, chẳng ngờ Yến huynh lại đáp ứng ngay, mà còn mời tại hạ cùng đồng hành Bắc thượng nữa, thật đúng là khiến tại hạ được sung ái quá đâm ra hơi e sợ. Không biết là Yến huynh nhất thời hứng chí hay sớm đã có suy nghĩ này vậy?”.

Yến Phi mỉm cười: “Tại hạ hỏi lại Thôi huynh, ở phương Bắc này Thôi huynh bội phục nhất là ai?”.

Thôi Hoàn không chút do dự đáp: “Người tại hạ bội phục nhất là Vương Mãnh, ông ấy có thể coi là Quán Trọng của Phù Kiên, nếu ông ta vẫn còn tại thế, khẳng định kết quả trận Phì Thủy đã không như vậy rồi”.

Yến Phi có chút ngạc nhiên, chàng vốn tưởng rằng Thôi Hoàn bội phục nhất là Thác Bạt Khuê tay trắng hưng quốc, có điều dụng tâm nghĩ kỹ một chút, Thôi Hoàn tán thưởng Vương Mãnh cũng là chuyện hết sức hợp tình hợp lý. Điều này cần phải nhìn từ xuất thân của gã, Thanh Hà Thôi thị là đại biểu và long đầu của các thế tộc Trung Nguyên, cũng như hai nhà Vương, Tạ ở phương Nam, Thôi Hoàn sinh ra và lớn lên trong vọng tộc, mà thế gia vọng tộc coi trọng nhất chính là thân phận địa vị, đây đã trở thành thói quen không thể nào thay đổi của đám người này. Vậy nên đối với kẻ đã từng làm mã tặc như Thác Bạt Khuê, quả thật Thôi Hoàn quả thực khó mà sinh lòng bội phục cho được.

Có điều trong thời kỳ binh hoảng mã loạn này, các thế gia vọng tộc ở lại phương Bắc đều muốn tìm cho mình một chỗ dựa để bảo vệ địa vị thế tộc của mình, đồng thời cũng có thể phát triển lý tưởng và hoài bão chính trị của họ. Thôi Hoàn chính là một người như vậy, thế nên gã rất sùng bái Vương Mãnh, coi họ Vương là mục tiêu cao nhất của mình.

Nghĩ tới đây chàng liền gật đầu nói: “Ta hiểu rồi! Ta đã không nhìn lầm Thôi huynh, Yến mỗ vốn tưởng rằng Thôi huynh phải lo chuyện mã tặc nên sẽ khởi trình chậm một chút, chẳng ngờ huynh lại không chút do dự mà lập tức cùng ta lên đường ngay”.

Thôi Hoàn ngược mắt lên nhìn trời cao, song mục lấp lánh hào quang: “Vì đây là cơ hội mà tại hạ đang mong đợi, một cơ hội mà tại hạ chờ đợi bấy lâu. Thôi mỗ không hề e ngại đám mã tặc đó, nếu Thôi Hoàn này không thể tề gia thì sao dám đến gặp Đại chủ để hiến kế trị quốc bình thiên hạ nữa chứ? Trong mười dặm xung quanh tề bảo, còn có hai tòa thành bảo quy mô tương tự nữa, người đời vẫn gọi là Thập Lý Tam Bảo, mười mấy năm nay đã bị bọn mã tặc tấn công hơn ngàn lần, nhưng chưa lần nào chúng ta chịu thiệt thòi cả. Giờ

chắc cũng đến lúc tộc nhân của ta học cách độc lập tác chiến, không dựa vào Thôi mỡ nữa rồi”.

Yến Phi có cảm giác nói chuyện với người này thật đúng là một lạc thú, Thôi Hoành chẳng những là bậc trí sĩ học vấn chất đầy năm xe không hết mà còn tinh thông binh pháp võ công, có gã tương trợ cho Thác Bạt Khuê, khẳng định họ Thác Bạt kia sẽ như hổ thêm cánh.

Càng nghĩ chàng càng thấy hứng thú, liền hỏi tiếp: “Tại sao huynh không chọn Mộ Dung Thùy? Nhân vật như Thôi huynh đây, chỉ cần bất cứ người nào nghe huynh nói chuyện, đảm bảo cũng sẽ coi trọng huynh hết mực”.

Thôi Hoành mỉm cười: “Nói ra có lẽ Yến huynh chưa chắc đã tin, cho đến trước khi Mộ Dung Thùy tấn công Biên Hoang Tập cướp người đẹp, y vẫn là lựa chọn duy nhất trong lòng tại hạ, nhưng nước cờ này của y đã quá sai lầm. Y không nên đối địch với Hoang nhân. Thôi mỡ đã từng đến Biên Hoang Tập, rất hiểu tiềm lực kinh người của Hoang nhân. Chính vì vậy mà tại hạ đã thất vọng với Mộ Dung Thùy, chỉ một điểm đơn giản là chỉ cần không đụng đến Hoang nhân thì Hoang nhân tuyệt đối sẽ không quản chuyện bên ngoài Biên Hoang Tập mà y cũng không nhìn ra, vậy thử hỏi còn mong đợi gì được nữa. Trở thành công địch của Hoang nhân đúng là chuyện ngu xuẩn nhất trên đời này”.

Yến Phi ngăn người nói: “Huynh có đánh giá chúng ta quá cao không đó?”.

Thôi Hoành mỉm cười đáp: “Mộ Dung Thùy hai lần công hãm Biên Hoang Tập, rồi hai lần bị đẩy ra khỏi Biên Hoang, đây là sự thật không ai có thể phản bác. Chuyện này chắc chắn là có ảnh hưởng nhất định đối với thực lực của Mộ Dung Thùy, còn tổn thất về thanh danh thì lại càng không thể tính toán. Giả như lần này Mộ Dung Bảo viễn chinh Bắc phạt đại bại trở về thì địa vị bá chủ phương Bắc của Mộ Dung Thùy ắt sẽ lung lay. Còn Biên Hoang Tập thì giống một con mãnh thú đang say ngủ, giờ mãnh thú đã bị thức tỉnh rồi”.

Yến Phi định thần nhìn gã hồi lâu, rồi thở dài nói: “Thập Lý Tam Bảo của Thôi huynh ở vùng này chắc chắn là có danh vọng rất lớn, khu vực này cũng từng có thời lọt vào tay Mộ Dung Thùy, y không đến chiều dục mọi người sao?”.

Thôi Hoành không đáp mà hỏi ngược lại: “Tại hạ muốn thỉnh giáo Yến huynh một vấn đề, mong Yến huynh có thể thẳng thắn tứ giáo”.

Yến Phi bật cười nói: “Huynh sợ ta không thành thực sao?”.

Thôi Hoành vội nói: “Thôi mỗ nào dám! Có điều câu hỏi này không hề dễ đáp chút nào, chính là nếu như ta cho Yến huynh biết ta quyết định cùng tộc nhân đi theo Mộ Dung Thùy, Yến huynh có giết ta không?”.

Yến Phi không cần nghĩ ngợi đã đáp luôn: “Một ngày huynh còn chưa thành người của Mộ Dung Thùy, thì chỉ là nói miệng, ta không thể hạ thủ được, nhưng nếu huynh thật sự trở thành mưu thần đại tướng của Mộ Dung Thùy, lúc ấy chúng ta sẽ là địch nhân, Yến Phi quyết sẽ không thủ hạ lưu tình đâu”.

Thôi Hoành điềm đạm nói: “Yến huynh là một người có nguyên tắc, nhưng nếu đổi lại là Đại chủ, y sẽ xử trí tại hạ thế nào?”.

Yến Phi ung dung đáp: “Chẳng trách huynh sợ ta không chịu nói thật. Ta có thể khẳng định với huynh, trước khi chuyện huynh đầu nhập Mộ Dung Thùy trở thành sự thực y sẽ bắt chấp thủ đoạn để trảm thảo trừ căn toàn bộ Thôi gia nhà huynh chứ không chỉ giết một người đâu. Huynh đệ Thác Bạt Khuê của ta nhìn chuyện gì cũng rất xa, mà Thôi gia của huynh lại đang là thế tộc đứng đầu ở phương Bắc, sự lựa chọn của huynh sẽ ảnh hưởng đến rất nhiều thế tộc lớn khác nữa, vậy nên Đại chủ tuyệt đối không để huynh đầu nhập dưới trướng địch nhân của y đâu”.

Thôi Hoành nghe vậy liền hân hoan nói: “Đa tạ Yến huynh đã thành thật tương cáo. Giờ đến lượt tại hạ trả lời câu hỏi trước đó của Yến huynh, Mộ Dung Thùy đích thực đã phái người đến du thuyết chúng ta quy phục Đại Yên, đó chẳng những là chuyện sau khi Biên Hoang quang phục mà Mộ Dung Thùy còn chẳng có chút thành ý nào, chỉ khiến ta càng thêm tin rằng Mộ Dung Thùy không hề coi thế tộc phương Bắc chúng ta vào đâu hết”.

Yến Phi ngạc nhiên hỏi: “Sao huynh biết Mộ Dung Thùy không hề có thành ý?”.

Thôi Hoành tỏ vẻ coi thường nói: “Đầu tiên là y không đích thân đến gặp tại hạ, thứ nữa là khi tại hạ đặt ra một câu hỏi với người đến du thuyết, hắn lại trả lời rất hàm hồ, cố ý nói lảng sang chuyện khác”.

Yến Phi lấy làm hứng thú hỏi tiếp: “Vấn đề mà Thôi huynh hỏi khẳng định là không dễ trả lời rồi”.

Thôi Hoành lắc đầu đáp: “Đối với người có thành ý thì đây chỉ là một vấn đề hết sức đơn giản. Tại hạ chỉ hỏi có phải Đại Yên đang chuẩn bị điều binh Bắc thượng thảo phạt Thác Bạt bộ, đồng thời bỏ các thành trì vùng này bao gồm cả Thái Nguyên để dẫn dụ Mộ Dung Vĩnh xuất quan hay không mà thôi?”.

Yến Phi động dung thốt lên: “Thôi huynh suy đoán thật chuẩn xác”.

Thôi Hoành phần nộ nói: “Mộ Dung Thùy chỉ muốn lợi dụng Thôi gia, dùng chúng ta để khắc chế Mộ Dung Vĩnh. Hừ! Thôi mỗ đâu phải là hạng người dễ bị lợi dụng chứ?”.

Yến Phi nghe mà thầm giật mình kinh hãi, những nhân tố có thể ảnh hưởng đến thành bại của cuộc chiến với Mộ Dung Thùy chẳng những phức tạp đan xen, mà còn có rất nhiều nhân tố chàng và Thác Bạt Khuê không thể khống chế, thậm chí là không có cách nào nắm bắt và dự đoán. Riêng ảnh hưởng của Thôi Hoành và Thôi thị của gã thôi cũng đủ để thay đổi sự phát triển của tình thế rồi. Giả như Thôi Hoành đứng về phía Mộ Dung Thùy, lại theo Mộ Dung Bảo xuất chinh thì hậu quả thật không thể nào tưởng tượng được. Cũng may là giờ Thôi Hoành lại đang cùng chàng kết bạn trên đường Bắc thượng, chứ không thì cũng khó mà đoán trước được điều gì sẽ xảy ra nữa.

Thôi Hoành lại nói: “Tại hạ có một yêu cầu hơi quá, mong Yến huynh có thể thành toàn”.

Yến Phi quả thật có cảm giác không thể nhìn thấu con người đang đứng trước mặt mình, lại càng không hiểu yêu cầu bất ngờ này của gã là gì, bèn nói: “Thôi huynh cứ nói ra xem tại hạ có thể làm được hay không?”.

Thôi Hoành mỉm cười: “Đương nhiên là Yến huynh làm được, chỉ cần trước khi Đại chủ quyết định có dùng tại hạ hay không, mong Yến huynh không nói hộ Thôi mỗ bất cứ lời nào, cũng đừng nói ra thân phận lai lịch của tại hạ ra là được rồi”.

Yến Phi chau mày nói: “Vậy có thể nói ra tên của Thôi huynh không?”.

Thôi Hoành gật đầu đáp: “Điều này thì đương nhiên có thể”.

Yến Phi cười cười nói: “Vậy thì có gì phân biệt đâu? Sao mà y lại không biết một người như Thôi huynh đây chứ?”.

Thôi Hoành ung dung điềm đạm đáp: “Tại hạ thật sự rất muốn biết có thật như vậy hay không. Hy vọng y không làm Thôi mỗ thất vọng giống như Mộ Dung Thùy nữa”.

oOo

Lưu Dụ mở mắt ra thì cả trời đất đã đổi khác. Lúc gã bắt đầu tọa tức thì mặt trời vừa lên giữa trời, cả khu rừng đẹp đến độ khiến người ta phải say mê ngắm nhìn, còn giờ thì bầu trời đã xuất hiện chi chít các vì sao rồi.

Gã chưa bao giờ có thể chuyên chú tọa tức đến mức hoàn toàn quên đi thời gian như lần này, thậm chí gã còn ngỡ rằng mình chỉ nhắm mắt dưỡng thần một chút để ứng phó với quãng đường hung hiểm nhất trước khi tới Quảng Lăng, chẳng ngờ ngồi liền một mạch từ giờ Ngọ đến tận nửa đêm.

Đích thực là gã đã tiến bộ, cảm giác tuyệt diệu như xuất thần nhập hóa.

Trừ phi là dùng phong hỏa để dụ gã đến tương kiến như Nhậm Thanh Thị, còn không thì địch nhân căn bản không thể phục kích gã dọc đường, vì ngoài bản thân Lưu Dụ ra thì không ai nắm được lộ tuyến trở về Quảng Lăng lần này của gã cả. Nhưng đến đoạn đường chỉ tốn hai thời thần là về Quảng Lăng này thì tình thế lại hoàn toàn thay đổi, chỉ cần địch nhân mai phục ở ngoài thành Quảng Lăng, mà gã thì lơ là cảnh giác thì chắc mười mươi là sẽ rơi vào cạm bẫy do địch nhân tốn công tốn sức xếp đặt từ trước.

Vì vậy gã cần được nghỉ ngơi thật tốt, bồi dưỡng tinh thần, để cả thể lực lẫn tinh thần đều lên đến độ cao nhất hòng vượt qua ải trước mắt.

Lo lắng của gã cũng là hết sức hợp lý.

Đối với Lưu Lao Chi, lý tưởng nhất chính là khiến gã không thể sống trở về Quảng Lăng, vậy thì vừa không mất mặt lại vừa có thể trừ đi họa căn ảnh hưởng đến quyền lực của y, vừa sạch sẽ lại vừa gọn gàng.

Trước mắt gã có hai sự lựa chọn, một là dựa vào sự quen thuộc của gã với địa hình Quảng Lăng, tiềm nhập trở về một cách thần không biết quỷ không hay, rồi đợi đến lúc trời sáng ung dung nhập thành, điều này thì gã tự tin có thể làm được. Một cách khác là đột kích những kẻ mai phục, làm rõ tình hình địch nhân trước, sau đó ra tay như sét đánh không kịp bưng tai, giết cho đối phương không còn manh giáp để tiết bớt mối hận trong lòng với Lưu Lao Chi, cho hắn biết rằng gã không phải hạng dễ đụng vào.

Lựa chọn thứ hai quả là vô cùng hấp dẫn, vừa có thể coi như thử đao, lại vừa tiên phát chế nhân, đánh bại nhân mã ngấm ngầm đối phó mình trong bóng tối của Lưu Lao Chi. Nhưng làm vậy liệu có làm lộ thực lực lúc này của gã? Hậu quả phải xem gã ổn trọng tới đâu, chỉ cần không danh động thiên hạ như Yến Phi trăm sát Trúc Pháp Khánh thì Lưu Lao Chi sẽ chỉ biết trách thủ hạ vô năng mà thôi. Nghĩ tới đây, Lưu Dụ nhảy dựng lên, lướt về phía Quảng Lăng.

oOo

Cối Kê thành.

Tạ Đạo Uẩn mặt võ trang dùng ngựa ngoài đại môn Thái Thú phủ, phó tướng của Vương Ngung Chi Lý Tùng Nhân thần sắc hoảng hốt chạy ra tiếp đón, chỉ nghe gã cúi đầu nói: “Ba ngày trước tặc binh đã lên bờ ở Hiệp Khẩu, kẻ đó chia binh hai đường, một hướng Cú Chương, một nhằm Cối Kê thẳng tiến, Dư Diêu và Thượng Ngưu đã trước sau thất thủ rơi vào tay chúng rồi”.

Tạ Đạo Uẩn bước lên bậc cấp vào phủ, lấy làm ngạc nhiên hỏi Lý Tùng Nhân đang bước theo sau: “Hai thành trì này cũng không cản được đại quân Thiên Sư trong chốc lát sao?”.

Những binh tướng khác đi theo sau lưng hai người, ai nấy mặt cắt không còn giọt máu vì biết tình hình đang hết sức tồi tệ.

Dư Diêu và Thượng Ngưu là hai huyện thành lớn ở phía đông Cối Kê, khả năng phòng ngự rất mạnh, tuyệt đối không thể bất chiến tự nhiên hàng được.

Lý Tùng Nhân thở dài nói: “Còn chưa giao binh, loạn dân Thiên Sư đạo trong thành đã tạo phản tấn công quân ta, rồi mở cửa thành đón tiếp Tôn Ân. Giờ đáng sợ nhất là tình hình tương tự như vậy lại xảy ra ở chỗ chúng ta, đại nhân người lại... ôi ...”.

Tạ Đạo Uẩn đi qua đại sảnh đường, đặt chân lên con đường rải đá vụn dẫn tới hậu đường, trầm giọng nói: “Giờ chúng ta còn bao nhiêu nhân mã?”.

Lý Tùng Nhân cười khổ: “Không quá hai ngàn người”.

Tạ Đạo Uẩn giật bắn mình, dùng lại thấp giọng hỏi: “Chỉ có hai ngàn người?”.

Lý Tùng Nhân lại thở dài than: “Từ khi tin tức Dư Diêu và Thượng Ngưu thất thủ liên tiếp truyền về thì bắt đầu có đào binh, một số lớn binh sĩ đã bỏ lại quân phục, vứt hết vũ khí, gia nhập vào đám nạn dân đang rời Cối Kê. Người chạy nạn nhiều quá, chúng ta cũng không có cách nào ngăn trở, hai ngàn quân là con số của trưa nay điểm danh, giờ chỉ sợ là không được như vậy”.

Tạ Đạo Uẩn lại tiếp tục cất bước, mỗi bước đều tựa như nặng cả ngàn cân: “Đại nhân đâu?”.

Lý Tùng Nhân chán nản nói: “Thái thú đại nhân đã nhốt mình trong phòng từ lúc hoàng hôn, còn nghiêm lệnh rằng bất luận xảy ra chuyện gì cũng không được làm phiền người, kẻ nào vi phạm, giết không tha”.

Tạ Đạo Uẩn điểm đạm nói: “Giết không tha? Ta cũng hy vọng y giết luôn ta đi, vậy thì có thể nhắm mắt cho yên chuyện”.

Lý Tùng Nhân trầm giọng nói: “Phu nhân ngàn vạn lần không nên nản chí, đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta. Cối Kê thành cao hào sâu, chỉ cần thái thú đại nhân chịu đứng lên kháng địch, chúng ta vẫn còn khả năng giữ thành mười ngày nửa tháng, đợi các thành trì phụ cận phái quân đến tiếp viện thì có thể ngăn được thế tiến của tặc binh. Nhưng nếu để Cối Kê thất thủ, các quận Gia Hưng, Hải Diêm, Lâm Hải, Chương An, Đông Dương, Tân An đều không thể giữ, Kiến Khang cũng sẽ lâm nguy đó”.

Tạ Đạo Uẩn đành gật đầu: “Để ta thử lại xem sao”.

oOo

Tổng Bi Phong toàn lực phóng về Cối Kê.

Y vốn cưỡi ngựa, nhưng trên đường toàn là nạn dân đi ngược chiều nên đành phải bỏ ngựa dùng chân, còn phải chọn những đường xuyên rừng bát núi mà đi nữa.

Các thành trì lấy Cối Kê làm trung tâm ở cả một dải này đều rơi vào cảnh cuồng loạn tựa như địa ngục nhân gian, có thể thấy quần chúng khu vực này rất nhiều người không hề tín nhiệm Tôn Ân, đặc biệt là các tín đồ Phật giáo. Thiên Sư Đạo quật khởi cũng đồng nghĩa với một trận quyết chiến giữa Thiên Sư đạo và Phật môn phương Nam bắt đầu triển khai trên diện rộng.

Chỉ nhìn đà tiến hung hăng của quân Thiên Sư cũng biết lần này Kiến Khang gặp nạn tới nơi.

Giờ hy vọng duy nhất của hắn là tìm được hai mẹ con Tạ Đạo Uẩn trước khi Thiên Sư quân đánh vào Cối Kê, tìm cách bảo hộ bọn họ thoát ly hiểm cảnh.

oOo

Kỷ Thiên Thiên và Tiểu Thi cùng với đại đội nhân mã thúc ngựa tiến lên dưới bầu trời trắng sao sáng tỏ.

Quân của Mộ Dung Thùy nhổ trại lúc hoàng hôn, chia đại quân ra làm hai, ba vạn người lưu lại, hai vạn theo Mộ Dung Thùy động thân, đương nhiên là có cả chủ tỳ nàng trong đó.

Không ai nói cho nàng biết đã có chuyện gì xảy ra, nhưng dựa vào quan sát của bản thân, Kỷ Thiên Thiên cũng có phán đoán riêng, chẳng hạn như nhân số, các loại binh chủng trong quân của Mộ Dung Thùy.

Vì từng nghiên cứu rất tỉ mỉ địa đồ mà Mộ Dung Thùy đưa cho nàng, nên Kỷ Thiên Thiên hiểu được hai vạn người đang giở hết tốc lực tiến lên này đã rời khỏi lộ tuyến tiến về Đài Bích, đích đến có lẽ là một nơi nào đó nằm giữa Trường Tử và Đài Bích.

Thủ pháp dụng binh của Mộ Dung Thùy đích thực là không thể nắm bắt, thần diệu khó dò. Y không tấn công vào Đài Bích đã bị rút hết binh lực hay sao? Tại sao lại chia binh ra làm hai như vậy?

Mò mẫm đi một quãng đường cuối cùng nàng cũng dần dần hiểu ra, trong lòng thầm thở dài, Mộ Dung Thùy quả không hổ danh là Bắc phương đệ nhất dụng binh giả, chẳng trách người nào người nấy đều e sợ y cả.

Mộ Dung Thùy đến Nghiệp Thành mà không công, dẫn dụ Mộ Dung Vĩnh kéo hết binh mã trấn thủ Đài Bích về Trường Tử đã là một kỳ chiêu dụ địch vô cùng cao minh, sau khi Mộ Dung Vĩnh trúng kế, y lại lập tức bỏ Nghiệp Thành thẳng tiến Đài Bích, càng khiến trận cước của Mộ Dung Vĩnh thêm đại loạn.

Đài Bích là thành quan trọng nhất ở phía nam Trường Tử, một khi thành này thất thủ, địch nhân có thể dùng Đài Bích làm cứ điểm kiên cố, trực tiếp tấn công Trường Tử, vì vậy Đài Bích tuyệt đối không thể có gì sơ suất, chỉ cần Mộ Dung Vĩnh có thể giữ được thành này, Trường Tử sẽ ổn như Thái Sơn.

Mộ Dung Thùy đã nhìn thấu điểm này, mà hiểu được Mộ Dung Vĩnh sẽ phái đại quân trấn thủ Đài Bích thế nên đã chia binh làm hai.

Một đạo quân giả như tấn công Đài Bích, khi đến Đài Bích sẽ làm bộ công thành, chặt cây làm thang mây, làm xe chắn tên, lôi mộc, nhưng kỳ thực lại không hề có ý tấn công.

Kế mưu thực sự chính là đạo quân đang bí mật hành quân này, Mộ Dung Thùy sẽ mai phục trên đường từ Trường Tử tới Đài Bích, khi viện quân của Mộ Dung Vĩnh vội vàng tới Đài Bích tiếp cứu, Mộ Dung Thùy sẽ bất ngờ xuất hiện, đánh cho quân địch trở tay không kịp.

Không có tường thành bảo hộ, quân Mộ Dung Vĩnh lại đường xa mệt mỏi, còn cánh quân mai phục của Mộ Dung Thùy lại được nghỉ ngơi điều dưỡng chuẩn bị toàn diện tấn công, trong tình thế như vậy người của Mộ Dung Vĩnh lại càng không phải là đối thủ.

Mộ Dung Vĩnh khẳng định sẽ trúng kế, vì hắn đã không còn sự lựa chọn nào khác, khi hắn điều đại quân chặn Thái Hành đại đạo về Đài Bích cũng là lúc hắn bắt đầu bước lên con đường dẫn tới bại vong.

Mộ Dung Thùy quả thực quá lợi hại.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>